

κρού τούτου κατὰ γελοίας προλήψεως ἀγῶνος, ἐπὶ τῶν μνημονευθέντων φυσικῶν νόμων, οὓς ἀνεκάλυψεν ἡ μετεωρολογία καὶ οὓς ἀμυδρῶς μόνον ὑπέδειξα ἐνταῦθα. Οἱ νόμοι οὗτοι ἀποτελοῦσι μίαν τῶν γενναιοτάτων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀνακαλύψεις. Ἡ ἀρίστη ἐπιστημονικὴ προπαγάνδα δὲν συνίσταται πάντοτε εἰς τὸ γράφειν βιβλίαι μικρὰ ἢ μεγάλα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ διὰ τοῦ λόγου ἀποτεινεσθαι πρὸς ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, οἷον εἶνε τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ ἀνακοινῶν αὐτῷ τὴν ἀληθῶς εὐγενῆ συγκίνησιν, ἣν ἡ γνώσις τῶν μεγάλων φυσικῶν νόμων ἐμπνέει τῷ ἐπιστήμονι. Ὁ Πλίνιος εἶπεν «Ἄν τις ἠδύνατο νὰ ὑψώσῃ ἑαυτὸν ὑπεράνω τῆς γῆινης σφαίρας καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ θαυμάσῃ τὸ ὑπέρτατον κάλλος καὶ τὴν θεῖαν τοῦ κόσμου σύνταξιν, βεβαίως θὰ ἐξίστατο· ἀλλὰ τότε μόνον ἡ εὐδαιμονία του θὰ ἦτο πλήρης, ἂν, ἐπανερχόμενος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἐξαγγείλῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὰ θαυμάσια, ἃ εἶδεν.» Σ^{1*}

¹ Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ν. Π., πρὸς ὃν ἐκφράζομεν δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μας. Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΧΡΑΝ

*Πρὸς τοὺς Πληρεξουσίους τῆς Ἑλλάδος
τοὺς ἐν Ἐρμιόῃ συνηγμένους.*

Ἐλαθον τὴν τιμὴν καὶ ἐδεξάμην διὰ τῆς Σ. ἐπιτροπῆς σας τὴν ὁποίαν μ' ἐστείλατε γραφῆν. Ἐλαθον δὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν διὰ τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονήματά σας. Ἡ εὐχαριστήσις μου εἶναι τόσοσιν πλειότερα, ὅσον ἐγνώρισα ἐκ τούτου αὐτοπροσώπως τὸν ἐξ. Κολοκοτρώνην, τὸν Κ. Κανάρην, τὸν Μπότσαρη, τὸν Βούλγαρη, τὸν Τζαβέλαν καὶ τὸν Κ. Μεταξάν, πρὸς δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι τοὺς συνώδεον.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ δηλολογήσω παρρησίᾳ ὅτι καὶ ἐλυπήθην ἐνταῦθ', ἀφοῦ ἐγνώρισα ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ πλέον ἀνδρεῖοι, καὶ οἱ πλέον περιβόητοι, καταγίνονται εἰς πολιτικὰς συνελεύσεις, καὶ χάνουν τὸν καιρὸν τους, φιλονεικοῦντες περὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλεξοῦν διὰ νὰ συνέλθουν, ὅτε ὁ ἐχθρὸς διατρέχει χωρὶς ἀντίστασιν ὅλην τὴν πατρίδα των, ὅτε κατεξουσιάζει τὰ τρία τέταρτα τῶν Ἑλληνικῶν φρουρίων, καὶ ὅτε πολιορκεῖ τὴν μητρόπολιν τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας.

Αἱ Ἀθῆναι κινδυνεύουν νὰ πέσουν ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν ὁ ἀνδρεῖος Φαβιέρρος μὲ μίαν φαύκταν ἡρώων, ἐνθουσιασμένων εἰς ἄκρον, διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἐπέτασαν εἰς βοήθειαν τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως ταύτης· ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκαταγίνονται καὶ καταγίνονται ἀκόμη εἰς ματαίαις φιλονεικίαις καὶ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Ἐὰν ἡ σκιά τοῦ Δημοσθένους ἐνεψύχωνε πάλιν τὰ κόκκαλα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀποθεμένα ἐδῶ, καὶ, ἀλλάσσομα τὸ ὄνομα τῶν ὑποκειμένων καὶ τῶν τόπων, ἐξεφώνει τὸν Α' κατὰ Φιλίππου λόγον, ἠθέλατε μάθει ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς πατριώτου, γνωρίζοντος καλῶς τὴν θεωρίαν καὶ τὸν ἄνθρωπον, τί πρέπει νὰ κάμητε.

Σὰς παρακαλῶ ν' ἀναγνώσῃτε τὸν λόγον τοῦτον ἐντὸς πλήρους συνελεύσεως, καὶ μερικώτερον εἰς ἐπήκουον τῶν πολιτῶν, ὅσοι εἰσὶν ἐπιφορτισμένοι νὰ διῦθουν τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃτε τὰς συμβουλὰς του καθ' ἕλα· διότι, ὅταν τὰ λεγόμενα τοῦ Δημοσθένους προσαρμόζονται ἄριστα εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις, ἠθέλεν εἶναι ἀσυγχώρητον εἰς ἐμὲ τὸ νὰ σὰς εἶπω ἄλλο τι παρὰ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους.

«Ἄν τῶινυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐβλήθητε γενέσθαι γνώμης νῦν, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον, καὶ ἕκαστος ὑμῶν, οὐ δεῖ καὶ δύναϊτ' ἂν παρασχῆν αὐτὸν ἠχρήσιμον τῇ πόλει, πᾶσαν ἀφείς τὴν εἰρηνεῖαν ἔτοιμος πράττειν ὑπάρξῃ, ὁ μὲν χρήματ' ἔχων εἰσφέρειν, ὁ δ' ἐν ἡλικίᾳ στρατεύεσθαι, — συνελόντι δ' ἀπλῶς ἦν ὑμῶν αὐτῶν ἐβλήθητε γενέσθαι καὶ παύσησθε αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἕκαστος ποιῆσειν ἐλπίζων, τὸν δὲ πλησίον πάνθ' ὑπὲρ αὐτοῦ πράξειν, καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομυεῖσθε, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, καὶ τὰ κατερραθυμῆμένα πάλιν ἀναλήψῃσθε, ἀκείνουν τιμωρήσῃσθε.»¹

Κύριοι, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι βαθυσεβᾶστος

Πιστὸς δοῦλος σας

ΚΟΧΡΑΝ.

Ο ΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ Η Κε ΤΥΧΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

Μάθε λοιπόν, φίλτατέ μου ἀναγνώστα, ὅτι ὁ κύριος Ἀργυρὸς καὶ ἡ κυρία Τύχη τόσοσιν ἡγαπῶντο, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶσι ποτὲ δὲν ἐβλεπες τὸν ἓνα χωρὶς νὰ ἰδῆς καὶ τὸν ἄλλον· διὸ ἀπεράτισαν νὰ ὑπανδρευθῶσιν. Ὁ κύριος Ἀργυρὸς ἦτο κοντὸς καὶ γονδρός. Εἶχε κεφαλὴν ἀπὸ χρυσὸν τῆς Περουβίας, κοιλίαν ἀπὸ ἄργυρον τῆς Μεξικῆς καὶ παχείαις κνήμας ἀπὸ χαλκὸν τῆς Σεγοβίας· ἐφόρει δὲ καὶ ὑποδήματα ἀπὸ γραμμᾶτια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης. Ἡ δὲ κυρία Τύχη ἦτο γυνὴ ἰδιότροπος, αὐθάδης καὶ ἀμύελος, ἦτο δὲ καὶ τυφλὴ ὡς τυφλοπόντικον. Μόλις ἐπέρασαν αἱ δύο πρῶται ἐβδομάδες τοῦ γάμου, καὶ ἤρχισαν οἱ νεόνυμφοι νὰ μὴ ἦνε σύμφωνοι. Ἡ μὲν γυνὴ ἠθέλε νὰ προστάξῃ, ὁ δὲ σύζυγος, ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών, ἠρνεῖτο νὰ ὑπακούῃ. Ὁ μακαρίτης πατήρ μου (θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του) συνεβίβηε νὰ

1. Δημ. κατὰ Φιλίππου, Α, 5-7.

λέγη, ὅτι καὶ ὁ Ὁκεανὸς ἂν ὑπανδρεύετο θὰ εὐρισκε τὸν αὐθέντην του· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ἄργυρος ἦτο καὶ τοῦ Ὁκεανοῦ πλέον ἀδάμαστος, διότι δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὸ παραμικρόν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἤθελον νὰ ἀρχώσι, καὶ κανεὶς αὐτῶν δὲν ἤθελε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ζυγόν, ἀπεφάσισαν μίαν ἡμέραν νὰ δοκιμάσωσι τὰς δυνάμεις των.

— Ἰδὲ, εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, ἰδὲ ἐκείνον τὸν ταλαίπωρον ὅστις κάθηται εἰς τὴν ρίζαν τῆς ἐλαίας, πόσον δυστυχὴς φαίνεται· ἄς δοκιμάσωμεν ποῖος τῶν δύο μας θὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῆ.

Ὁ κύριος Ἄργυρος ἐδέχθη τὴν πρότασιν τῆς γυναικὸς του, καὶ εὐθὺς ἐκινήθησαν, αὐτὸς μὲν κυλιόμενος, ἐκείνη δὲ πηδῶσα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις ποτὲ του δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχὴς, καὶ ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε τὸν Ἄργυρον οὔτε τὴν Τύχην, ἤνοιξε καλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτε εἶδεν ἔμπροσθέν του τόσον ἐπίσημα πρόσωπα.

— Καλὴ ἡμέρα σου! εἶπεν ὁ κύριος Ἄργυρος.

— Εἶμαι δουλὸς σας, ἀπεκρίθη ὁ πτωχός.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις;

— Ὅχι, Ἐκλαμπρότατε, ἀλλ' εἶμαι πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν εἶδες ποτὲ σου τὸ πρόσωπόν μου;

— Ποτὲ μου!

— Πῶς γίνεται; Δὲν ἔχεις τίποτε;

— Καλὲ μου κύριε, ἔχω ἕξ παιδιὰ θεογύμνα, μὲ πολὺ καλὰ στομάχια· ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω εἰμὴ τὸ ψωμὶ τὸ ὅποιον κερδίζω ὅταν ἐργάζομαι.

— Καὶ διατί δὲν ἐργάζεσαι πάντοτε;

— Διότι δὲν εὐρίσκω ἐργασίαν· ἡ Τύχη ποτὲ δὲν μὲ καλοβλέπει· ὅλα συμμαχοῦν ἐναντίον μου· ἀφότου ὑπανδρεύθην δὲν ἐγνώρισα παρὰ τὴν πτωχείαν.

— Λοιπὸν θὰ σὲ βοηθήσω, εἶπεν ὁ κύριος Ἄργυρος· καὶ λαβὼν τάληρον, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πτωχόν, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύεται. Ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ ν' ἀγοράσῃ ψωμίων· ἀλλ' ὅτε ἔχωσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του διὰ νὰ λάβῃ τὸ τάληρον, ἤυρε τρύπαν διὰ τῆς ὁποίας εἶχε πέσει τὸ νόμισμα. Ὁ δυστυχὴς ἔγινεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ἐσκάλισεν εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ δὲν ἤυρε τίποτε. Ὁ ποιμὴν δὲν δύναται νὰ προφυλάξῃ τὸ ἀρνίον τὸ ὅποιον εἶνε προωρισμένον νὰ πέσῃ εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ λύκου.

Καὶ δὲν φθάνει ὅτι ἔχασε τὸ τάληρον, ἀλλ' ἔχασε καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὑπομονὴν του, καὶ ἤρχισε νὰ καταρᾶται τὴν κακὴν του τύχην.

Ἐν τσοσούτῳ ἡ Τύχη ἐξεκαρδίζετο γελῶσα· ὁ δὲ κύριος Ἄργυρος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐγένετο ἔτι ὠχρότερον, ἐθύθισε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν καὶ λαβὼν ἔδωκεν εἰς τὸν πτωχὸν μίαν λίραν· οὗτος δὲ ὑπερεχάρη καὶ εἰσ-

ἤλθεν εἰς κατάστημά τι ν' ἀγοράσῃ φορέματα διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ἀλλ' ὅτε ἔδωκε τὴν λίραν, ὁ ἔμπορος ἀνέκραξεν ὅτι ἦτο κιβδηλός, κατηγόρησε τὸν πτωχὸν ὡς κιβδηλοποιὸν καὶ τὸν ἠπειλήσεν ὅτι θὰ τὸν καταγγείλῃ· ὁ δυστυχὴς ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του, καὶ τρέξας διηγήθη εἰς τὸν κύριον Ἄργυρον τὸ συμβεβηκός. Ἡ δὲ Τύχη ἐξεκαρδίζετο γελῶσα ἀδιακόπως, ἐνῶ ὁ Ἄργυρος ὠργίσθη περισσότερον.

— Εἶσαι τῷ ὄντι δυστυχὴς, εἶπεν εἰς τὸν πτωχὸν δώσας εἰς αὐτὸν δύο χιλιάδας φράγκων· ἀλλὰ ἢ θὰ σὲ κάμω πλούσιον ἢ θὰ χάσω τὴν ἡσυχίαν μου.

Τὸν εὐτυχῆ πτωχὸν παρηκολούθησαν λησταί, οἵτινες τῷ ἔκλεψαν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχεν, ἐκ νέου δὲ εὐρέθη δυστυχὴς. Τότε ἡ κυρία Τύχη ἐπεριγέλασε πολὺ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Ὅθ' ἴδης, τῷ εἶπεν ἡ Τύχη, ὅτι ἐγὼ θὰ νικήσω.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπλησίασεν εἰς τὸν πτωχόν, ὅστις ἔκειτο κατὰ γῆς ὀδυρόμενος.

Μόλις δὲ τὸν ἤγγισε καὶ ἤυρε τὸ τάληρον πλησίον του.

— Καλὸν κι' αὐτὸ, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος· θ' ἀγοράσω τοὐλάχιστον ψωμὶ διὰ τὰ παιδιὰ μου.

Ὅτε δὲ διέβη ἔμπροσθεν τοῦ ἐμπορίου, ὅστις τὸν εἶχε κατηγορήσει ὡς κιβδηλοποιὸν, τὸν ἔκραξεν αὐτὸς καὶ τῷ ἐζήτησε συγγνώμην, εἰπὼν ὅτι τὸ νόμισμα, ἐξετασθὲν καλῶς, εὐρέθη γνήσιον· ὅθεν ἀπέδωκε τὴν λίραν χάρισας πρὸς αὐτὸν καὶ τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ. Μετὰ ταῦτα διαβαίνων διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀπῆντησε τοὺς ληστὰς, οἵτινες εἶχον κλέψει τὰ χρήματά του, καὶ τοὺς ὁποίους εἶχον συλλάβει οἱ χωροφύλακες· Ὁ δικαστὴς ἀπέδωκεν εἰς τὸν πτωχὸν τὰς δύο χιλιάδας φράγκα, χωρὶς νὰ κρατήσῃ οὔτε τὰ δικαστικὰ ἔξοδα. Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ πτωχός μας, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Τύχης, ἐπεδόθη εἰς ἐπικερδεστάτας ἐπιχειρήσεις μεταλλείων. Ὅθεν ἔγινεν ἐντὸς ὀλίγου τοσοῦτον πλούσιος, ὥστε κατὰ πρῶτον μὲν ἀπεκάλουν αὐτὸν *Κύριον*, ἔπειτα *Εὐγενέστατον* καὶ ἐπὶ τέλους *Φιλογενέστατον*.

Ἐκτοτε ἡ Τύχη ἄγει καὶ φέρει τὸν σύζυγόν της κατὰ τὴν ὁρεξίν της, γενομένη πλέον ἰδιοτρόπος καὶ πλέον πείσμων εἶπερ ποτὲ, καὶ μοιράζουσα ὡς τυφλὴ τὰς χάριτάς της ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς διάκρισιν· διὸ καὶ ἔκτοτε εἶπέ τις σοφώτατα· «Θέλω Τύχης σταλαγμὸν καὶ οὐ φρενῶν πίσθον.»

Ἄν καὶ ἡ Ἑλλάς κατατάσσεται μεταξὺ τῶν κρατῶν τῶν ἐχόντων τὸν γεωργικώτερον πληθυσμὸν, ἔχει ἀπ' ἐτέρου καὶ σχετικῶς μεγαλῆτερον ἀριθμὸν μὴ καλλιεργουμένων ἐκτάσεων·

καθόσον, κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς, ἡ μόνον γεωργικαὶ οἰκογενεαὶ ἀναλογοῦσιν ἐφ' ἐκάστου τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου· ἂν δὲ τὴν ἀναλογία ἀυτὴν περιορίσωμεν εἰς τὰς καθαρῶς γεωργικὰς οἰκογενεαίς, ἀφαιροῦντες τὰς ποιμενικὰς, ἡ σχέσις περιορίζεται εἰς 3 περίπου οἰκογενεαίς ἐφ' ἐκάστου τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου.

ΛΕΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΟΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Ὁ ἐξ Ὀλλανδίας σοφὸς Γρότιος, ὁ δημιουργὸς τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου, καταδικασθεὶς τὴν 17' ἑκατονταετηρίδα, ἕνεκα πολιτικῶν ἐρίδων, ὑπὸ τοῦ ὑπερσχύσαντος κόμματος εἰς αἰωνίαν ἐρ- κτήν, ἐφυλακίσθη εἰς τὸ φρούριον Λουβεστέϊκ· ἡ ἀφοσιώσις ὅμως καὶ ἡ ἐπιτηδειότης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἔσπασαν αὐτὴν μετὰ δύο ἔτη κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Κατοικήσασα εἰς πόλιν παρακειμένην εἰς τὸ φρούριον, τὴν καλουμένην Γόρκοιμ, ἐπεσκέπτετο τὸν ἄνδρα αὐτῆς ὁσάκις ἐπετρέπετο, ἐπετρέπετο δὲ σπανίως, καὶ συνεδέθη διὰ στενωπάτης φιλίας μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ φρουράρχου. Ἐνίοτε ἔστειλεν εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς μέγα κιβώτιον πλήρες λευκῶν ἱματίων, τὸ ὁποῖον ἀντεπεστέλλετο μετὰ τῶν βυπαρῶν. Οἱ δὲ φύλακες ἐπεσκέπτοντο πάντοτε ἐπιμελῶς αὐτὸ καὶ φερόμενον καὶ ἀποπεμπόμενον.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους παρατηρήσασα ὅτι οἱ φύλακες βαρυνθέντες νὰ ἐξετάζωσι τὸ κιβώτιον, ἐπέτρεπον τὴν διάβασιν αὐτοῦ, ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ εὐκολύνῃ τὴν δραπετεύσιν τοῦ συζύγου τῆς θέτουσα αὐτὸν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου. Ἐνεκα τούτου ἔδοκίμασεν ἔαν τὸ πρᾶγμα ἦτο κατορθωτόν· ἤνοιξεν ὁπὰς τινὰς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμελλε νὰ τεθῆ ἡ κεφαλὴ, καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, ἔμεινεν ἐντὸς αὐτοῦ δύο περίπου ὥρας, τὸσον καιρὸν δηλαδὴ ὅσος ἔμελλε νὰ δαπανηθῆ εἰς μετακόμισιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ φρουρίου εἰς Γόρκοιμ. Ἡ δοκιμὴ ἐπέτυχε.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπισκεφθεῖσα τὴν γυναῖκα τοῦ φρουράρχου εἶπε μεταξὺ ἄλλων·

«Ὁ σύζυγός μου ἐργάζεται ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ ἡ ἐργασία καταστρέφει τὴν υἰγιάν αὐτοῦ· αὐριον μέλλω νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸν, καὶ σκοπεύω νὰ λάβω τὰ σπουδαῖα βιβλία, νὰ βάλω αὐτὰ εἰς τὸ κιβώτιον, καὶ νὰ στείλω ἀντ' αὐτῶν ἄλλα διασκεδαστικά.»

«Καλὰ θὰ κάμῃς», ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ τοῦ φρουράρχου.

Ἡ τολμηρὰ γυνὴ τοῦ Γροτίου εἶχεν ἐκλέξει τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ φρουράρχος θὰ ἦτο ἀπών. Ἐλθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γροτίου ἐξήπλωσεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν βιβλίων, ἔσυρε τὸ κιβώτιον εἰς τὴν θύραν, ἔκλει- σεν αὐτὸ καὶ ἐκάλεσε τοὺς στρατιώτας, οἵτινες

συνειθίζον νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸ μέχρι τῆς ἀμάξης, μενούσης παρὰ τὸν πύργον τοῦ φρουρίου.

«Πόσον εἶνε βαρὲα σήμερον τὰ ρούχα! εἶπέ τις αὐτῶν.»

«Δὲν εἶνε ρούχα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη, ἀλλὰ βιβλία.»

Φαίνεται ὅτι τῶν στρατιωτῶν τις, ἰδὼν τὴν ταραχὴν τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν δὲν κατόρθωσε νὰ προσποιηθῆ ὅλως δι' ὄλου, ἐζήτησε τὸ κλειδίον· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὗρέθη, δὲν ἐπέμεινεν. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ διαβάσα ἡ σύζυγος τοῦ φρουράρχου·

«Ἄ! εἶπε πρὸς τὴν τοῦ Γροτίου, πέρνεις τὰ βιβλία τοῦ ἀνδρός σου; ἔχεις δίκαιον.»

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Γρότιος ἔφρασεν εἰς Γόρκοιμ ὑγιῆς· καὶ ἐμβὰς ἀμέσως εἰς ὄχημα, ἦλθεν εἰς Ἀμβέρστην, μακρὰν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐλευθερά, διότι παρεπέμφθη εἰς τὸ δικαστήριον ἐπ' ἐγκλήματι. Καὶ τοῦτο μὲν ἠθέλησε νὰ καθεῖρξῃ αὐτὴν ἀντὶ τοῦ δραπετεύσαντος, ἀλλὰ τὰ États-Généraux ἀπέλυσαν αὐτὴν.

Εἰς τοιαύτην γυναῖκα, εἶπέ τις τῶν ἐνδόξων συγγραφέων, ἔπρεπε νὰ στηθῆ ἄνδριὰς, διότι εἰς αὐτὴν ὀφείλονται τὰ θαυμαστά συγγράμματα, ἅτινα ἐξεπόνησεν ἐλευθερωθεὶς ὁ σύζυγος αὐτῆς.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Κλεφτοπούλα.

Στὸν Ἄϊ Ἐλιά, στὸν Πλάτανο, ψηλὰ στὴν κρούα τῆ θρύσι
Ἔχουν οἱ κλέφταις μάζωμα, τὰ τρία καπετανάτα,
Ἔχουν ἀρνιά πὺ φένουνε, κριάρια σουβλισμένα,
Ἔχουνε καὶ γλυκὸ κρασί γιὰ τὸ καλὸ τὸ κέφι,
Ἔχουν καὶ κόρην ὠμορφη πὺ τοὺς κερνάει καὶ πίνουν,
Κόρη σὰν ἦλιος ὠμορφη, ξανθὴ καὶ μαυρομάτα.
Τέσσαρους γρόνους περπατῆ μ' ἀρματολούς καὶ κλέφταις,
Κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν συντροφιά της·
Κ' εἶπε πὺ βίχουσαντα σταῖς τρεῖς κ' ἐβρίχων τὸ λιθάρι,
Ἀπὸ τῆ ζωῆς τὴν πολλὴ κ' ἀπ' τὴν πολλὴν ἀνδρεία της
Ἐθλυκωθήκαν τὰ κομπιά, τῆ γένηκαν τὰ τσαποράζια,
Καὶ τῆς ἐβάν' ὁ κόρπος τῆς ἀπρος ὠτῶν τὸ χιόνι.
Οἱ καπετανοὶ τὴν κυττοῦν κ' ὅλα τὰ παλληκάρια,
Ὅνας τηραῖε τὸν ἄλλονε, τὸ τί νὰ ποῦν, δὲν ξέρουν.
Ἀρχίνησαν καὶ τῆ βρωτοῦν κ' ὅλοι τὴνε ζετάζουν·
— «Κόρη μ' τί μάνε σ' ἔκαμε, τί μάνε σ' ἔχει κάμει;» —
— «Παιδιά μου μὴ θυμιάνεστε, μὴ παραξενευθεῖτε,
Κ' ἐμὲ μάνε μ' ἐγέννησε, μάνε σὰν τὴν δική σας·
Ἐκαμα Τούρκαις ὀρραναῖς, ἔκαμα Τούρκαις χήραις,
Τώρα πὺ γέγη' ὁ κόρπος μου, καλόγερα καὶ νὰ γένου.» —

ΑΛΠΘΕΙΑΙ

* * Ἀἰ φοβερῶτεραι ὕβρεις λησιμονοῦνται πολ- λάκις εὐκολώτερον ἀνοήτων τινῶν λόγων, διαφυ- γόντων ἐξ ἀπλῆς ἀπροσεξίας.

* * Πάντες ζητοῦμεν πάντων τὴν εὐνοίαν, καίτοι θέλοντες νὰ νομιζόμεθα ἀνώτεροι πάντων.

* * Διὰ μόνους τοὺς μαθηματικὸς εἶνε ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἡ συντομωτέρα πρὸς μετάβασιν ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο σημεῖον· ἐν δὲ τῷ καθ' ἡμέ- ραν βίῳ συμβαίνει πολλάκις ἀκριβῶς τὸ ἀνά- πλιν.

* * Εὐκολώτερον συγχωροῦμεν τοὺς γελῶν-